

1

(காதலனின் பிரிவுக்கு ஆற்றாதவளாய்த் தலைவி தனியே வருந்துகிறாள்.)
தலைவி
என்றன் மலருடல் இறுக அணகைக்கும் அக்
கூன்றுநரே தோளையும்த், கொடுத்துஇன் பத்தையும்த்
உளம்மறக் காதே ஒருநொடியனேம்த்!
எனஅவன் பிரிந்ததை எவ்வாறு பொறுப்பனே!
வான் நிலவும், வண்புனல், தின்றலும்
ஊனையும்த் உயிரையும்த் உருக்கின! இந்தக்
கிளிப்பசே சோளனில் கிழித்தது காதையே!
புளித்தது பாலும்! பந்நெடி நாற்றம்!
(காதலன் வரும் காலடி ஓசையிற்
காதைச் செலுத்துகிறாள்.)
காலடி ஓசை காதில் விழுந்தது.
நீ ளவாள் அரைசுமந்த கண்
ணாளன் வருகின் றான் இல்லை அட்டியே!

2

(தலைவன் வருகை கண்ட தலைவி வணக்கம் புகலுகிறாள்.)
தலைவன்
வாழினன் அன்பு மயிலே, எனபைப்பார்!
சமீபமும் நம் நாட்டைத் தோலாப் பெரும்படை
கிளம்பிற்று! முரசொலி களேநீ! விடகைகொடு!
(தலைவி திடுக்கிடுகிறாள். அவள்
முகம் துன்பத்தில் தோய்கிறது.)
தலைவி
மங்கை என்னுயிர் வாங்க வந்தாய்!
ஒன்றும் எனவாய் உரையாது காண்க!
தலைவன்
பாண்டி நாட்டைப் பகைவன் சமீபந்தான்!
ஆண்டகை என்கடன் என்ன அன்னமே?
நாடு தானே நம்மைப் பெற்றது?
நாமே தாமே நாட்டைக் காப்பவர்த்?
உடலும் பொருளும் உயிரும் ஈன்ற
கடல்நிகர் நாட்டைக் காதற் கன்றோ?
பிழைப்புக் கருதி அழைப்பின்றி வந்த
அழுக்குளத் தாரிய அரிவனே அன்றே!
ஓல் காப் பெரும்புகழ்த் தொல்பெரும் பழங்குடி
நல்லியல் நங்கை, நடுக்குறல் தகுமோ?
வென்றுவா என்று நன்று வாழ்த்திச்
சென்றுவர விடகைகொடு சிரிப்பொடும் களிப்பொடும்!
தலைவி
பிரியா துன்பால் பெற்ற இன்பத்தை
நினைந்துளம், கண்ணில் நீ ரைச் சேர்த்தது!

Written by

Sunday, 24 August 2008 17:43 -

வாழையபி வாழைஎன வந்தளன் மாண்பு
வாழிய சனென்று வருக என்றது.
(தலவைன் தலவையினை ஆரத்தழவிப் பிரியா
உளத்தோடும் பிரிந்து செல்கிறான்.)

3

(பகவைன் வாளொடும் போர்க்களத்தில் எதிர்ப் படுகின்றான்; வாளை உருவுகின்றான்.
தலவைனும் வாளை உருவுகின்றான்.)

தலவைன்
பகையே களேநீ, பாண்டிமா நாட்டின்
மாப்புக்கழ் மறவரின் வழிவந்தவன் நான்!
என்வாள் உன் உயி ரிருக்கும் உடலசை
சின்ன பின்னம் செய்ய வல்லது!
வாளை எட்டுநின் வல்லமை காட்டாக.
(இருவரும் வாட்போர் புரிகிறார்கள்.)

4

(தலவைன் எதிரியின் வாள் புகுந்த தன் மார்பகை கையால் அழுத்தியபடி சாய்கிறான்.)
தலவைன்

ஆஎன் மார்பில் அவன்வாள் பாயந்ததே!
(தரையில் வீழ்ந்து, நாற்றிசையையும் பார்க்கிறான்.)
என்னநோக்கி என்றன் அருமகை
கன்னல் மொழியாள், கண்ணீர் உகுத்துச்
சாப்பாடும் இன்றித் தானநின் நிரூப்பாள்.
என்றிலை அவள்பால் யார்போய் உரைப்பார்?
(வானில் பறவை ஒன்று மிதந்து போவதைக்
காணுகின்றான்.)

பறவையே ஒன்றுகளே! பறவையே ஒன்றுகளே!
நீ போம் பாங்கில் நேரிழை என்மனை,
மாபெரும் வீட்டு மணிஒளி மாடியில்
உலவாது மனே, உரையாது செவ்வாய்,
இமையாது வறேகண், என்மலே கருத்தாய்
இருப்பாள் அவள்பால் இனிது கஃறுக:
பெருமையை உனது அருமை மணாளன்
அடநைத்தான். அவன் தன் அன்னை நாட்டாக
கயிரைப் படதைத்தான். உடலைப் படதைத்தான்.
என்று கஃறி ஏகுக மறந்திடலே!
(தலவைன் தோள் உயர்த்தி உரத்த குரலில்)
பாண்டி மாநாடே, பாவையே!
வணைபின்னே உம்பால் மீளா விடையே!

Written by
Sunday, 24 August 2008 17:43 -

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp166a.htm#dt201>